

V bežnom meste, zakliesnená v bežných starostiach som sa v bežné ráno pobrala bežnou ulicou do bežného obchodu. Bežne to tak robievam a nič na svete Božom nenasvedčovalo tomu, že sa stane niečo, čo by ma mohlo vykoľajit' zo zvyknutého normálu. Až som sa potkla o bežný kameň na bežnom asfalte a môj zrak zostal civieť na niečom, čo u nás len tak bežne človek na ulici neuvidí.

O tri hlavy vyšší obelisk v modrej róbe so ksichtom z filmu **Vreskot** sa úctivo mojej oduševnenej osobe poklonil a ukázal na misku v ktorej

chradlo zopár eurocentov. Krucifix, ľudský genofond! Viem si živo predstaviť, ako som sa mohla zagániť! Pre nič za nič by len tak neustupoval. Zrazu si na mňa zvykol a pristúpil ku mne bližšie.

Prvé čo ma napadlo bolo, že dolieha na mňa in memoriam akútny koniec sveta. Z desivého snenia ma prebral dedko, ktorý sa zahnal na mima drevenou barlou. Vraj na základe čoho nás straší?!

Druhé, čo ma napadlo bolo, že sa Tornaľa v rámci efektívneho vyžitia všetkého, čo hýbe globálnym dianím, svojráznym spôsobom chystá na **Fašiangy** a keďže milý pantomimista chýril azúrovo modrou farbou, v to chladné januárové ráno som dala šancu aj bláznivému aprílu, ktorý sa už roky tradične hlási ku dňu Zeme. Žeby na mňa čas tak neskrotne doliehal?

Duševná blamáž! Hádam by som ku koncu apríla nemala na sebe zimnú čiapku, šál a rukavice...hoci človek nikdy nevie. **Tak pomimo mi prebehla mysl'ou aj skrytá kamera** tak som sa teda snažila vyceriť zuby v rámci krotkého úsmevu, ale to bolo asi tak všetko, čoho som bola schopná, keďže neskrotný organický šok, ktorý som každou sekundou prežívala čoraz intenzívnejšie lomcoval mojim telom. V najtuhšej zime ma zalial pot strachu a zdalo sa mi, že mám zakorenené nohy. **Fatálny kolaps!** Čím viac sa ku mne to modré čudo

nakláňalo, tým hlasnejšie som si mrmlala akúsi nezrozumiteľnú modlitbu, ktorej podstata spočívala v tom, že **nebudem už zlá...nikdy viac**. Koniec koncov aj toto prehrmelo, skamarátiť sme sa síce nestihli, ale prehltajúc hrču v krku som sa naoko tvárila vyrovnané. V jednote je predsa

sila a ja sa prevažne prechádzam za ruky so svojim svedomím.

Teraz, doma v bezpečí som „nebojácny frajer“ a tuho premýšľam, ako by sme mohli toho čudáka zúročiť pre naše mesto. Možno by mohol ako **maskot Tornale** poberať ťažko vymáhateľné dane za všeličo možné. Totiž stretnúť ho pred dverami bytu... No ja osobne by som dala aj to, čo nemám, len aby sa už nemal prečo zjaviť v mojom živote.

Nemôžem za to, mňa vystrašil.

Občas sa zamýšľam nad prežitými udalosťami a súvislosťami medzi nimi a mojim životom. Občas len tak nechám plynúť myšlienky. Mím, mím, mím...čo mi ním chcel život naznačiť?

Mám mu dať zo svojho a nemám právo vedieť kto sa skrýva za hrôzostrašnou maskou?
Až ma tak napadlo, že to robievame medzi sebou bežne. Veď kto z nás nehrá svetu burleskné divadlo???

Raz sa ma niekto opýtal, že ak **Boh stvoril svetlo v prvý deň, ale Slnko a hviezdy až na štvrtý deň, čím si vlastne prvý deň svietil?**

Nuž...ak to nebola **UV lampa** tak potom už naozaj neviem...však oheň vynášiel až Darwinov pračlovek.

...a potom, musíme my všetko vedieť?

Otvorenou otázkou ešte stále zostáva, čo mi chcel ten „nemý blázon“ naznačiť?

...však on sa ešte vráti :))...a ja, že by mu nestrhla masku z tváre???

